

Κι' ἂν ὄλο ἐτοιμάζεται ὁ ἔθνικός μας στόλος
καὶ τὸ κομψὸ μουστὰκι τοῦ ὁ Θεοτόκης στέρφη,
καθεὶς αὐτὴν τὴν βίαν μας τὴν ἐννοεῖ εὐκόλως...
θὰ πᾶρ νὰ ὑποδεχθῆ τὴν Ζηλευτὴ μας νύφη.
Γι' αὐτὸ καὶ μόνον γίνεται ἐτοιμασία τόση
κι' ὄχι πὼς φεύγει τάχατε τοὺς Κρητικούς νὰ σώσῃ.

Ἐντὸς ὀλίγου ἢ Ἑλλάς μεγάλαις φέσταις θάξῃ,
κι' οἱ Κρητικοὶ, ἂν ἀγαποῦν, ἄς πολεμοῦν μονάχοι.
Ἐμεῖς, καθὼς εἰσεύρετε, δὲν τὸ κουνεῖμε βῆμα,
ἂν καὶ βαρὺς ἀκουεταὶ τριγύρω μας σεισμός,
καὶ εἶναι μόνη σκέψις μας, οὐχ ἤτησις καὶ λίμα
ἐκεῖνος τοῦ Φ.λήμονος ὁ ἐξωραϊσμός.

Γιὰ δι' αὐτὰ καὶ γιὰ πολλὰ, ποῦ θὰ εἰπῶ κατόπιν,
παρακαλῶ τὴν φίλην μας καὶ σύμμαχον Εὐρώπην
νὰ φέρῃ ὅσον τάχιστα ἴσῃν Κρήτην θεραπείαν,
ἂν ἄλλῃ τὴν εἰρήνην τῆς καὶ τὴν ἰσοροπίαν.
Ἄλλεως, φίλοι σύμμαχοι, θυμόνομε ὅτ' ἀλήθεια,
καὶ τότε πᾶ τὰ Κρητικὰ δὲν εἶναι κολοκυθία.

Αὐτὰ τὰ λέμε δηλαδὴ μονάχα γιὰ φοβέρας,
ἀλλ' ἂν μᾶς πῆτε ἐβγάλετε, γιὰ τὸ θεό, τὸ κράνος
ἔμεῖς δὲν θὰ σηκώσωμε γιὰ πόλεμον παντίερας.
Κι' ἂν ἴσῃν Ἀθήνα τὸν Σακῆν μᾶς στείλῃ ὁ Σουλτάνος.
Κι' ὅποιος γιὰ πόλεμον εἰπῆ αὐτὸς θὰ πᾶρ σπῆτι τοῦ
μὲ μιά μεγάλη κουτσουλιὰ ἐπάνω εἰς τὴ μύτη τοῦ.

Δυνάμεις ἐκλαμπρόταται καὶ σύμμαχοι καὶ φίλοι,
ἐπιπλῶν εἰς τὰ πράγματα ματαβολὰ ποικίλαι,
καὶ στείλετε βοήθειαν ὀλίγην κι' εἰς ἡμᾶς,
τοὺς γίγαντας, τοὺς ἥσους, τοὺς ἄνδρας τοὺς μεγάλους,
διότι τῶρ' ἐκάρηνε πολὺ κι' ὁ ταρμαῖας,
καὶ δὲν μᾶς ἔμεινε λεπτὸ νὰ βοηθηθῆμε κι' ἄλλους.

Ἐσεῖς μονάχοι κόψετε τῶν Τούρκων τὸν ἀέρα...
κι' ἢ Γερμανία ἔγινε ἰδική μας συμπεθέρα,
κι' ὄλο μᾶς τρέμουν ἀληθῶς καὶ μᾶς παραγαποῦν,
κι' εἰν αἰσχος τὰ κεφάλια μας οἱ Τούρκοι νὰ κτυποῦν.
Σεῖς μόνοι συνετάσατε τὸν χαζρετλοῦ Σουλτάνο,
γιατὶ μᾶς ἐφεροτόθηκε καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Ἄλλ' ἂν δὲν μαινεύσατε διπρὸ ἡμῶν καθόλου
κι' ἀφήσατε τὰ Κρητικὰ νὰ πᾶν κατὰ διαβόλου,
μὲ δὴλ μας τὴν ἔξαισι, μὲ δὴλας τῆς φοβέρας,
ἔμεῖς δὲν θὰ μαλλώσωμε μὲ τόσας συμπεθέρας,
καὶ πάλι ὅπως πάντοτε θὰ σᾶς ἐγαριστοῦμε,
γιατὶ ἔμεῖς κοτὲ θυμὸ μαζὶ σας δὲν βαστοῦμε.

Κι' ὁ Δῆμαρχος, ποῦ γιὰ νερὸ ἰδρόνει νύκτα ἔμερα,
καθ' Εὐρωπαϊοῦ Ἀνακτορὸς θὰ κέρη μιά παντιέρα,
κι' εἰς κἀθε σας πανήγυριν κι' εἰς πᾶν Ἰωβιλαῖον

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πὼς ἴσῃν μοι ἀνέβῃ,
ἴσῃν Νεάπολιν ἐπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεῖται
μὲ ἔξωδοχείον Εὐδή, — ἄρδ' ὅτ' ἄδει, τρεῖς ὀστῆδες,

χαρὶν τιμῆς θὰ στήνεται ἠψηλὰ ἴσῃν Δημαρχίαν,
καὶ ἴσως μὲ τὴν εὐνοίαν τοσούτων Βασιλέων
εἰς τὴν τριπλῆν καὶ ἢ Ἑλλάς νὰ ἐμβῆρ συμμαχίαν.

Ὁ, τ' ἢ Εὐρώπη ἀπατεῖ ἔκτεινο καὶ ἄς γίνῃ...
ἴσῃν Ρέθυμνο καὶ ἴσῃν Σφακιά ρουθουθὶν ἄς μὴ μείνῃ.
Ἐμεῖς δὲν θὰ τρυφήσωμε γιὰ τοῦτο τὰ μαλλιά μας
καὶ πρὸς τὴν Δύση βλέποντες θὰ πάμε ἴσῃν δουλειὰ μας,
κι' ἐγὼ ἴσῃν ὁρμητῆριον θὰ τρέξω τῆς Βουλῆς...
αὐτὰ καὶ μὲνὸ δουλὸς σας...

Ὁ Ἕλληνας Φασουλῆς.

Καὶ ἄλλη νότα τοῦ Φασουλῆ
εἰς τὸν Σουλτάνο τὸν ἀσβηταλῆ.

Σουλτάνε κραταιότατε καὶ ὄγκε μεγαλείου,
ἐξάδελφε τοῦ φεγγαριοῦ κι' ἀδέλφι τοῦ ἡλίου,
καὶ πάλιν τρέμων ἐρχομαὶ καὶ ἀλαλος ἔμπροσθ σου
καὶ γονατίζω ἴσῃν χρῆσῃν Μεγαλειότητέ σου.
Σουλτάνε ὑπερήψηλε, ἄκου κι' ἔμε τὸ βῆδι,
κι' ἐγὼ φίλῳ καὶ χερί σου καὶ γάμμα σου καὶ πόδι.

Σφαῖτε μας δούλο, σφαῖτε μας, κανένα μὴν ἀφήσῃς,
καὶ τὰ τσιλιπορδιόματα καθόλου μὴν ψηφῆσῃς.
Κι' ἄλλα συντάγματα στρατοῦ ἴσῃν Μπουτσουναῖα στείλει,
καὶ πέρνε τὰ κεφάλια μας καὶ κόψε τα σὰν πρόσσο,
δὲν κι' ἂν θέλῃς κῆνε μας, ἀγαπητέ μου φίλε,
μαγαλάρωσε με, σφαῖτε με καὶ κόψε με ν' ἀγάσω.

Σουλτάνε λαμπερότατε, τῆς νόταις μὴν ψηφῆς,
καὶ ὄλα τὰ κουράδια μας μονάχος νὰ τὰ φῆς.
Ἐμπρός σου στέκομε σκυφτοὶ ἔμεῖς οἱ παλινρθῶποιοι,
κι' ἂν σοῦ κανίση τὸν καφρὸ νὰ πάσῃς ἴσῃν Χαντζεῖα,
ἔτσι τὸ θέλ' ἢ σύμμαχος καὶ φίλη μας Εὐρώπη
καὶ τοῦ σοφοῦ Προσθυκουργοῦ ἠψηλὴ διπλωματία.

Σουλτάνε κραταιότατε καὶ ὄγκε μεγαλείου,
ἐξάδελφε τοῦ φεγγαριοῦ κι' ἀδέλφι τοῦ ἡλίου,
ποῦ φθάν' ἢ ἔξουσία σου ὡς ἴσῃν Εὐφράτη πέρα,
ὁ χαζρετλοῦ, ὁ μαζρετλοῦ, καὶ τὴν κακί μας ἔμερα,
θὰ εἶσαι πρῶτος μασκαρᾶς, ἂν σπύσης ν' ἀπαντήσῃς
εἰς τὸν Κρητῶν προφορμαῖας κι' ἐγγράφοις ἀπατιήσῃς.

Ἄς χορημιεῖσθ ἁπὸν δεῖ κἀθε ἰδική μας νότα,
ἔμπροσ σου κι' ὁ Προσθυκουργὸς καὶ ἢ Εὐρώπη τρέμε,
ἐγὼ δὲ τοῦμπατιν φίλῳ τὰ σεβαστὰ σου νότα
καὶ προσκυνήματα πολλὰ εἰς ὄλο τὸ χαρῆμι.

Τύποις τοῦ Σταυρανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.

μὲ Χημεῖον, μὲ μιά μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιά χίρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαιμή.